

^१अंशित्वा-अष्टा । ^२अंशनः, इमानि रूपाणि विशेषेण संभवन्तीति विशेषः ।
^३अंशनम् ।

(1183) “अन्सु अवसंसने” (I-भ्वादिः-756. अक. सेट्. आत्म.)

अंसकः-सिका, अंसकः-सिका, बिअंसिषकः-षिका, ^३बनीअंसकः-सिका ;
 इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकध्वंसतिवत् (942) ज्ञेयानि । किपि
^४पर्णअः-पर्णअसौ-पर्णअसः इति रूपमिति विशेषः । ^Bअस्तः ।

(1184) “अमु चलने” (I-भ्वादिः-850. अक. सेट्. पर.) ज्वलादिः ।

‘चलने अमति अम्येत् शमादेर्अम्यति अमेत् ॥’ (श्लो. 147) इति देवः ।
^५अमकः-मिका, ^६अमकः-मिका, बिअमिषकः-षिका, बमअमकः-बमअमकः-
 मिका, इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि दैवादिककलाम्यतिवत् (283)
 बोध्यानि । शतरि-^७अमन्-^Cअम्यन्,

1. ‘उदितो वा’ (7-2-56) इति क्त्वायामिङ्क्लिप्ते रूपद्वयं बोध्यम् ।
  2. तच्छीलादिषु कर्तृषु, ‘चलनशब्दार्थात्—’ (3-2-148) इति युच् ।
  3. काशिकावृत्त्यादिषु प्राचीनग्रन्थेषु, मा. धा. वृत्त्यादिषु धातुविषयक-
 ग्रन्थेषु च सर्वत्र, ‘नीग् वञ्चुल्लसुध्वंसुभंसु—’ (7-4-84) इत्यत्राविगीतपाठः
 भंसु इत्येव । तेनात्र यञन्ते नीगागमे, उपधानकारलोपे च बनीअंसकः इत्यादीनि
 रूपाणि इति ज्ञेयम् ।
  4. विवपि, उपधानकारलोपे, धातुसकारस्य क्त्वविसर्गयोश्च रूपमेवम् ।
  5. ‘नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्यानाचमेः’ (7-3-34) इति वृद्धिनिषेधः ।
  6. ‘जनीजूषक्तपुरजोऽमन्ताश्च, (ग. सू. भ्वादौ) इत्यमन्तत्वेन मित्वात् ‘मितां
 ह्रस्वः’ (6-4-92) इति गौ परतः उपधायाः ह्रस्वः ।
  7. शतरि ‘वा आशभ्लाशअमु—’ (3-1-70) इत्यनेन वा इयन् । तेन रूपद्वयं बोध्यम् ।
  - A. ‘..... मृश्यद्अंशनवर्शकाकृशदयस्तृष्णाहरो हृष्य मे ॥’ धा. का. 2. 66.
  - B. ‘अभ्रस्तविस्रम्भजुषा बलेन समं प्रवृत्तो भुवनाभिवृद्धयै ।’ धा. का. 2. 3.
  - C. ‘तापं मथन्ती कणिका वमन्ती अम्यत्तरङ्गा क्षरति स्फुटं या ॥’ धा. का. 2. 23.
- (अत्र धातुकाव्ये, क्षीरतरङ्गिण्यां च शतरि, आम्यन् इत्येव दीर्घपाठः
 परिहृत्यते । परं तु दैवादिकस्यैव अमुधातोः ‘शमादमृष्टानां दीर्घः इयनि’
 (7-3-74) इति दीर्घविधानाद् भौवादिकस्यास्य दीर्घाप्रसक्तेः मुद्रणाशुद्धिरेव
 ग्रन्थद्वयेऽपि प्रकृतस्थले इति मनीषयाऽस्माभिः अम्यन् इति शास्त्रीयपाठ एवाहृत
 इति ज्ञेयम् ।)